

ČÁST III

DUCHOVNÍ POKROK

Kapitola první

DEFINICE A PRINCIPY DUCHOVNÍHO POKROKU

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 224 – 227, 1. kapitola, část III.

V této knize bylo již mnohokrát zdůrazněno, že veškeré Stvoření nastává, probíhá a stává se z Absolutních idejí stvoření Nejvyššího. Také se zdůrazňuje, že přirozenost Nejvyššího je absolutní kvůli skutečnosti, že Nejvyšší vždy jest a nebyl stvořen. Proto vše stvořené musí být relativní k tomu, co je nestvořené. Ale protože to nastává, probíhá a stává se z Absolutního nestvořeného principu, má to tutéž přirozenost, která je relativní jen k nestvořenému Absolutnímu principu.

Všechny principy Absolutního nestvořeného jednoho jsou obsaženy v tom, co je stvořené. Lze zas a znovu říci, že to, co je stvořené, je jímačem, nádobou, prostředkem, rozšířením a procesem Stvořitele. Přirozenost Absolutního nestvořeného jednoho je nevyčerpatelná. Proto se tvořivé úsilí na věky nikdy nezastaví; bude se vždy odehrávat.

Tím, že tuto povahu přenesl či umístil do svého Stvoření, dal Absolutní jeden každému veškeré příležitosti pro neustálý pokrok. V Absolutní přirozenosti Nejvyššího není kvůli jejímu Absolutnímu dynamismu a její Absolutní tvořivosti nic stagnujícího. Cokoliv odvozuje svou povahu z dynamických a tvořivých principů, musí pak být dynamické a tvořivé. Nemůže to zůstat stát a stagnovat; musí se to neustále hýbat. Buď se to hýbe směrem ke tvořivému snažení - neustálé progresi, nebo směrem pryč od něho - k neustálé regresi. Ať tak, či onak – hýbe se to.

Pohyb vpřed a dále k vyšší a vyšší duchovní tvořivosti je pohybem duchovního pokroku. Ten nikdy nemůže přestat ani se zastavit či být vyčerpán kvůli Absolutní nekonečné a věčné přirozenosti Nejvyššího, vzhledem ke které se pohybuje a z níž a již má takovou motivaci.

Pohyb dolů a zpět k menší tvořivosti je pohybem duchovní regrese a nejzazší duchovní smrti. Nemůže pokračovat věčně, neboť nevznikl v Absolutní, Progresivní, Dynamické, Tvořivé a Aktivní přirozenosti Nejvyššího, která je vždy pozitivní. Fakticky začal relativními procesy a skrze ně jako izolovaná událost na planetě Zemi. Cokoli nepochází z Absolutního stavu, Procesu a Rozpoložení, nemá potenciál pro věčný pohyb. Postupně tedy zmizí, spadne samo na sebe a samo sebe úplně pohltí. Takový pohyb nemá žádnou budoucnost.

Jakmile se tedy ustanoví směr pohybu, postupuje to v krocích. Pohybuje se to od jednoho stupně ke druhému, od jedné úrovně či dimenze ke druhé. Nemůže se to pohybovat zároveň v sobě a vně sebe s tím, že obsahuje všechny stavy, úrovně, stupně a kondice v každém bodě svého pohybu. Kdyby mohlo, bylo by to Absolutní

povahy, a tedy nestvořené. Jedině Nejvyšší může být zároveň ve všech úrovních, stupních, dimenzích, stavech, procesech a rozpoloženích kvůli faktu, že stvořil vše ve stavu bezprostorovosti v procesu bezčasovosti. Nejvyšší je tudíž ve všech prostorech a časech bez prostorů a časů.

Každá sentientní entita - protože nastala, postoupila a stala se z Absolutního stavu a Absolutního procesu - se tedy pohybuje v postupných krocích. Žádný jiný pohyb není pro stvořenou kondici možný. Důvodem je její relativní povaha. Jestliže se kdo v jakémkoli daném bodě své progrese nachází v určitém kroku, je schopen vnímat, chápat a tolerovat pouze to, co je tomuto částečnému kroku relevantní. Jak tímto krokem prochází, získává veškerý jeho obsah a všechny jeho kvality až do plnosti svých jednotlivých potřeb, které ho na prvním místě do tohoto kroku přivedly. Tím, že se tato kondice naplní, vytváří se sémě, které ho připravuje pro přesáhnutí tohoto kroku, jakmile se jeho užitečnost naplní.

V daném kroku není k dispozici žádná jiná setba než ta pro další krok v posloupnosti, neboť jiné by byla nepojímatelná a nevnímatelná, a tudíž pro tento krok nepoužitelná. Jsou-li někomu předloženy ideje, které daleko přesahují podmínky kroku, ve kterém se v daném bodě pokroku nachází, není s to je pojmout. Proto by je jednoduše zavrhl jako nemající žádný smysl, a tudíž by neexistovaly. Z takového uspořádání by nevyplýval žádný užitek.

To je nyní důvod, proč vše od okamžiku svého vzniku musí navěky postupovat v uspořádaných krocích směrem vpřed a dále ke svému Absolutnímu stavu a Absolutnímu procesu. A protože - jak se uvedlo v první části této knihy - takovému stavu a procesu se lze jen více a více přiblížit, ale ne ho plně dosáhnout, probíhá toto přibližování věčně a nikdy se nezastaví. Jediná věc, která se může kvůli své nenormálnosti a nepřirozenosti zastavit, je regresivní pohyb. Ale - jak se před tím uvedlo - v okamžiku, kdy se zastaví, nastolí se okamžitě jeho přirozený a normální předcházející pohyb a postup.

Z předešlých úvah lze odvodit následující definici duchovního pokroku:

Duchovní pokrok je věčný proces stavu neustálého tvořivého úsilí všech sentientních entit, aby se pohybovaly kupředu a dále ke stále vyšší, stále lepší a více a více intenzivnější aproximaci Absolutního stavu a Absolutního procesu Nejvyššího se všemi duchovními a ostatními důsledky takové aproximace a jejího uvědomění.

Je několik principů, dle kterých se takový duchovní pokrok odehrává:

1. Dle obecného principu přibližování se podobě a obrazu Nejvyššího. Každý začíná své jsoucnosti a bytí nastávaním, sléváním se a probíháním v určitém bodě času a prostoru, v určité, zvláště zvolené blízkosti Nejvyššímu. Taková zvláště zvolená blízkost stanoví stupeň totožnosti s podobou Nejvyššího a intenzitu přiblížení k Jeho/Jejímu obrazu.

V počátečním bodě na linii rozvoje v každé úrovni, dimenzi, v každém stupni a kroku existuje kvůli počátečnímu charakteru nejnížejší stupeň totožnosti s podobou Nejvyššího a nejslabší intenzita přiblížení k Jeho/Jejímu obrazu ve vztahu k tomuto jednotlivému kroku, stupni a k této úrovni či dimenzi. Od okamžiku svého nastávaní je každý motivován vlastním tvořivým úsilím postupovat ihned v duchovním pokroku, aby se stal více a více podobou a obrazem Nejvyššího.

2. Dle principu sebeaktualizace a seberealizace. To je pokrokem z něčeho a v něčem. V

okamžiku vlastního nastávání, probíhání a stávání se je každý vybaven určitými zvláštními duchovními, duševními, emocionálními, intelektuálními a fyzickými nástroji, rysy, schopnostmi, vlastnostmi a dary, nutnými ke splnění účelu a cíle vlastního jsoucna a bytí. Tyto nástroje jsou dány formou potenciálů - se schopností je rozvíjet do úplného rozsahu - které jsou relevantní a mají vztah ke zvláště zvoleným krokům, stupňům, úrovním či dimenzím bytí a ke zvoleným aspektům jejich projevu.

V okamžiku, kdy někdo vstupuje do jsoucna a bytí, zahajuje svůj neustálý progresivní proces aktualizace a realizace všeho, co je jeho součástí a fakticky jím, za účelem a kvůli potřebě této specifické manifestace a v rámci zvoleného stupně a úrovně takové manifestace. Tento proces pokračuje zdokonalováním, zesilováním, vylepšováním, rozšiřováním a obohacováním vlastních schopností, dovedností, pozic, vlastního sebeuvědomění, sebepojímání, sebezobrazování a všeho ostatního od okamžiku nastávání k bodu stávání se skrze probíhání.

3. Dle principu multidimenzionality. Toto je pokrok krok za krokem, z úrovně k úrovni a z dimenze k dimenzi. V určitém bodě jeden nastává, probíhá a stává se v určitém stupni, kroku, úrovni a dimenzi pro toto zvolené časové období. Od tohoto okamžiku je v neustálém pokroku, nejprve v rámci jednoho kroku k dalšímu kroku, pak od jedné úrovně k úrovni druhé a pak od jedné dimenze k dimenzi druhé.

Nikdy nemůže zůstat navěky v jednom určitém bodě, pokud si to nezvolil. Ale taková volba není ve fyzickém vesmíru dostupná kvůli povaze hmoty, která neustále padá zpět sama na sebe a tíhne k sebezohlcování.

Volba zahájit duchovní pokrok ve fyzickém vesmíru implicitně i explicitně znamená, že se jedinec již rozhodl nezůstat v tomto vesmíru, ale vstoupit do další dimenze. Tato volba není dostupná ani v intermediálním světě, jelikož je to svět vyvažování já a idejí, soudu i přípravy pro vstup do dalšího zvoleného kroku, vybrané úrovně a dimenze atd. Opakuje se, že volba být v této dimenzi již znamená volbu postoupit někam jinam. Jediným místem, které si lze zvolit k věčnému pobytu, je duchovní stav nebes. Setrvávání na těchto úrovních ale znamená volbu pokroku v rámci těchto úrovní či dimenzí v takzvaném spojitým módu jejich fungování.

Duchovní progrese v takovém stavu probíhá lineárně. Takový průběh je schopen více a více aproximovat duchovnost, protože duchovnost sama probíhá jak v postupném spojitým módu, tak zároveň i v odděleném souběžném čili nelineárním módu. Oba směry jsou schopny se věčně přibližovat duchovnosti. To je důvodem, proč je možné si zvolit věčné přebývání v nejniternějším stupni jednoho duchovního stavu, protože to není stagnujícím rozpoložením, ale neustálým, postupným pokrokem.

4. Principem transcendence. Jelikož každá sentientní entita nastává, probíhá a stává se z Absolutních principů Lásky a Moudrosti Nejvyššího, v okamžiku svého vzniku v čase a prostoru jednotlivého kroku, stupně a jednotlivé úrovně či dimenze, vstupuje do relevantního počátečního a startovního stupně lásky a moudrosti, dobra a pravdy, který je specifický jen pro tento zvolený aspekt jejího projevu.

Absolutní hodnoty Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy v relativních stavech a procesech motivují neustálý duchovní pokrok směrem k přesahování v každém okamžiku a každého okamžiku společného milování, dávání, přijímání, sdílení a oplácení, zatímco se získávají vyšší a vyšší úrovně moudrosti, poznání a pravdy. Čím více kdo miluje, tím více získává přesahující zkušenosti lásky, čím více toho ví, tím více dosahuje přesahující moudrosti a pravdy v chápání principů lásky a moudrosti, dobra a pravdy. V porozumění vlastní esenci a substanci se jedinec dostává ke stále

těsnějšímu přiblížení se Absolutní lásce a Absolutní moudrosti Nejvyššího.

5. Dle principu ztotožnění. To je postup směrem k „uvnitř“. Když někdo v určitém bodě času a prostoru nastává, probíhá a stává se, přichází do počátečního a zahajujícího stavu a procesu sebeuvědomění. Jelikož je povaha takového procesu relativní pouze k Absolutnímu sebeuvědomění Nejvyššího, je jedinec motivován, aby neustále progresivně postupoval ke stále většímu stupni a větší míře intenzity sebeuvědomění. To vede ke stále progresivně většímu stupni a větší intenzitě ztotožnění se se sebou samým, jako jedinou skutečností, kterou a skrze kterou lze neustále více a více aproximovat Absolutní sebeuvědomění Nejvyššího.

Čím více se tedy někdo progresivně ztotožňuje sám se sebou, tím větší totožnost má s Nejvyšším. čím více se ztotožňuje s Nejvyšším, tím získává větší a progresivnější stav a proces duchovnosti. Takže se stává neustále lepší a lepší a více duchovní lidskou bytostí.

6. Dle principu jedinečnosti. To je progrese stále větší mírou odlišování a individualizace za účelem toho, aby se jedinec stal unikátnějším, aby nastal neustále unikátnější proces extenze Nejvyššího, jímž se může projevit Absolutno přirozenosti Nejvyššího v kumulativním součtu všech číjících entit.

Když jakákoli sentientní entita nastává, probíhá a stává se v určitém časovém a prostorovém bodě či v určitém stavu a procesu, vchází do počátečního, iniciačního, zárodečného stavu a procesu své vlastní jedinečnosti. Vrozeným a vlastním tvořivým principem se pohybuje vpřed a dále ke stále progresivně větší individualizaci svého já ve stále jedinečnější sentientní entitě, která se nanejvýš jedinečným způsobem přibližuje Absolutní jedinečnosti Nejvyššího. Tento jedinečný způsob se může sdílet s každým ve Stvoření bez nutnosti zbavovat se vlastní jedinečnosti, aby se mohla zakusit jedinečnost někoho jiného.

7. Dle principu obecenství. To je pokrok získáváním většího a většího stupně obecenství s veškerými sentientními tvory. Společným rysem je stále větší přibližování k Nejvyššímu mírou lásky a moudrosti a všemi důsledky majícími k nim vztah.

Obecenství je také určeno společným úsilím všech, aby byli stále jedinečnějšími, více odlišnými a individualizovanými za účelem sdílení nekonečného počtu a nekonečných variací projevů Absolutního stavu a Absolutního procesu Nejvyššího. Takto se lze více přiblížit Absolutní přirozenosti Nejvyššího, který je Jednotou, Jedností a Harmonií všeho bez výjimky. Toto je samotným principem obecenství.

V jednom časovém okamžiku, kdy sentientní entity nastávají, probíhají a stávají se, přicházejí do počátečního, iniciačního a zárodečného stavu a procesu obecenství se všemi ostatními. Jak postupují ke stávání se sebou samými, získávají stále více společných základů a rysů se všemi ostatními. Takové obecenství je jedinečné vyjádřeno skrze jedincovu vlastní subjektivní zkušenost, která by jinak nebyla nikomu dostupná.

Stvoření by tedy bylo ochuzeno o jedinečnost takové zvláštní zkušenosti a bránilo by se tak většímu přiblížení se Absolutnímu stavu a Absolutnímu rozpoložení. Je třeba si zapamatovat, že účastí v nekonečném počtu a nekonečných variacích všech zkušeností skrze princip obecenství je jedinec schopen se přiblížit této Absolutní kondici Nejvyššího.

Jak lze vidět, je mnoho způsobů, směrů a cest, jimiž a skrze něž se odehrává neustálý

duchovní pokrok. Shora popsané principy se vztahují plně na všechny sentientní tvory, na každého jedince, jakož i na celé človehčenstvo a všechny lidské systémy. Vždyt' před Nejvyšším se celé človehčenstvo jeví především jako jedna lidská bytost či vědomě uvědomělá entita.

Duchovní principy a princip duchovního pokroku jsou plně využity při uspořádání nových lidských systémů a při vytváření jejich dynamiky.